

Szczecin, dn. 7 marca 2024 r.

dr hab. Maciej J. Nowak, prof. ZUT
kierownik Katedry Nieruchomości
Wydział Ekonomiczny
Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie
macnowak@zut.edu.pl

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dr Bartłomieja Bigi (Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie)

Pan dr Bartłomiej Andrzej Biga ukończył w roku 2009 studia magisterskie na kierunku administracja na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego (promotor dr Jerzy Serwacki) oraz na tym samym wydziale w 2011 r. studia magisterskie na kierunku prawo (prof. dr hab. Adam Nita). W roku 2013 pod kierunkiem prof. dr hab. Jerzego Hausnera obronił na Wydziale Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie pracę doktorską z zakresu nauk ekonomicznych, pod tytułem „Ekonomiczna i społeczna analiza prawa ochrony wynalazków” (recenzentami byli prof. dr hab. Tadeusz Markowski oraz prof. dr hab. Jerzy Wilkin). W roku 2015 zdał egzamin adwokacki i został wpisany na listę adwokatów, Od października 2014 r. do chwili obecnej jest adiunktem w Katedrze Gospodarki i Administracji Publicznej (uwzględniając kolejne zmiany nazw katedry) na Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie. Habilitant podejmując więc pracę naukową osadzoną w dyscyplinie ekonomia i finanse opiera się w znaczącym zakresie na swoim podstawowym wykształceniu (administracja i prawo). Z jednej strony naraża to na pewne ryzyko, ale z drugiej może prowokować możliwości trochę odmiennego, ale ważnego spojrzenia na wybrane zagadnienia.

Podstawą formalną dla przedstawionej recenzji są:

- Uchwała nr DRKN.ZS.400.217.2023 Rady Doskonałości Naukowej z dnia 13 lutego 2024 r. w sprawie wyznaczenia części składu komisji habilitacyjnej dr Bartłomieja Bigi;
- Uchwała z dnia 19 lutego 2024 r. Rady Dyscypliny Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie w sprawie powołania komisji habilitacyjnej;
- Uchwała Senatu Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie nr 54/2019 z dnia 23 września 2019 r. (z późn. zmianami) w sprawie ustalenia zasad postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie.

Podstawą merytoryczną recenzji są kryteria określone w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. 2018 poz. 1668 z późn. zm.). Kryteria te dotyczą w szczególności osiągnięć wynikających z art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy, który stanowi, że „stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która (...) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny”.

Ponieważ Ustawa nie narzuca struktury formalnej recenzji, przyjęto następujące jej elementy, zgodne art. 219 pkt 2a), 2b) i 2c) oraz tradycją wykonywania recenzji habilitacyjnych:

Ocena głównego osiągnięcia naukowego: monografii „Współczesne transformacje instytucji własności. Perspektywa ekonomiczna”, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2023

Zadeklarowane przez Habilitanta główne osiągnięcie naukowe, to monografia „Współczesne transformacje własności. Perspektywa ekonomiczna”. Niewątpliwie spełnia ona formalne kryteria dla monografii naukowych. Wydawnictwo Scholar to jedno z najbardziej uznanych wydawnictw w obszarze nauk społecznych.

Jako główny cel pracy Habilitant zadeklarował „opisanie zmieniającej się roli instytucji własności w gospodarce”. Jest to spójne z tytułem „Współczesne transformacje instytucji własności”. W ramach głównej hipotezy badawczej wskazał, że „we współczesnej gospodarce nie jest możliwe wykonywanie wszystkich uprawnień składających się na klasycznie rozumianą instytucję własności”. Pomijając bardziej szczegółowe zastrzeżenia (moim zdaniem trochę zbyt szerokie ujęcie celu) uznaję cel i hipotezę za identyfikujące w sposób poprawny istotne z perspektywy dyscypliny ekonomia i finanse problemy badawcze. Jak wskazuje Habilitant, wskazane kwestie są osadzone zarówno w ekonomicznej analizie prawa, jak też w ekonomii instytucjonalnej. Oczywiście, zasygnalizowana przez Habilitanta problematykę można powiązać również z innymi zakresami tematycznymi. Te jednak w sposób najbardziej bezpośredni dotyczą przedmiotowych zagadnień. Za spójny i logiczny uznaję również układ celów szczegółowych oraz hipotez szczegółowych (w dalszej części recenzji przedstawiam komentarz dotyczący pierwszej hipotezy szczegółowej). W związku z powyższym konkluduję umiejętność Habilitanta identyfikacji oraz określenia zarówno problemów badawczych, jak też formułowania celów i hipotez. Uwagi i komentarze przedstawione w dalszej części recenzji mają charakter dyskusyjny i nie są równoznaczne z kontestacją ocenianej pracy.

Pozytywnie oceniam Wprowadzenie do monografii. W sposób poprawny odniesiono się w tym miejscu do literatury przedmiotu, przekładając to na dokonane przez Autora pierwsze oceny oraz układ pracy. Habilitant wskazuje, że podstawową (najbardziej rozpowszechnioną) formą własności staje się własność intelektualna. Ta jednoznaczna teza trochę koliduje ze sposobem sformułowania pierwszej szczegółowej hipotezy badawczej („Własność intelektualna stała się dominującą formą własności przez co instytucja własności jako całości uległa znacznemu osłabieniu”). Wydaje mi się jednak, że jest to raczej kwestia sposobu szczegółowego ujęcia niniejszego zagadnienia. Pozytywnie oceniam wskazanie czterech współczesnych transformacji instytucji własności – zauważalne jest przy ich lekturze połączenie wiedzy ekonomicznej oraz prawnej (również z zakresu praktyki prawnej) Autora. Jedyne pytanie prowokuje sposób sformułowania pierwszego kierunku transformacji: użyte tam sformułowanie „osłabianie uprawnień konstytuujących instytucję własności” wymagałoby szerszej analizy teoretycznej. Autor wyodrębnił też osobną część pracy, zatytułowaną „Informacje o badaniu”. Można tam znaleźć odwołanie do kluczowych publikacji, przede wszystkim z zakresu ekonomii instytucjonalnej, poprzez które Autor naświetlił szerszy kierunek podjętej pracy. We wskazanej części przedstawiono również cele i hipotezy oraz (co należy ocenić pozytywnie) ich ujęcie w poszczególnych rozdziałach.

Rozdział 1 zatytułowano, dosyć ogólnie, „Instytucja własności”. Na szczęście, we wstępie do rozdziału doprecyzowano jego zakres. Wartościowe są szczególnie rozważania odnoszące rodzaje dóbr do własności oraz zdefiniowanie „klasycznej formy instytucji własności” (takie, lub podobne sformułowania pojawiają się w założeniach badawczych). Może zwłaszcza z perspektywy prawnej dałoby się ten ostatni fragment rozbudować (np. w zakresie literatury dotyczącej ujęcia własności w prawie rzymskim, np. poprzez wykorzystanie również prac Kolańczyka, czy Osuchowskiego), niemniej trzeba mimo wszystko stwierdzić, że Autor umiejętnie i syntetycznie przedstawia niniejsze zagadnienie. Bardziej pod względem

przeładowo – dyskusyjnym rozbudowana jest część dotycząca własności w historii myśli ekonomicznej oraz własności w ekonomicznej analizie prawa, co pozostaje w zgodzie z dominującą, zadeklarowaną przez Autora dyscypliną. Czytelne w odbiorze jest również szersze odwołanie do praw rzeczowych oraz teza dotycząca stopniowe zastępowanie praw rzeczowych technologią „opartą na szeroko rozumianym prawie zobowiązań”. Przyjmując do wiadomości niniejszą ocenę można stwierdzić, że w przyszłych analizach Autora warto byłoby jeszcze bardziej rozbudować teoretycznie ten kierunek rozważań, a także odnieść go zróżnicowanych przypadków wykorzystywania własności (np. zastanawiam się, w jakim zakresie generalnie opinie Autora można odnieść do roli prawa własności w systemie planowania przestrzennego). Nasuwa się przy tej okazji uwaga (oczywiście dyskusyjna), że Autor trochę zbyt łatwo od szerszych sformułowań dotyczących całościowo prawa własności, przechodzi do wybranych tematów. Tematy te rzeczywiście są ważne i zgadzam się z Habilitantem, że współcześnie szczególnie ważne i zauważalne – zwłaszcza jeżeli przedmiotem rozważań jest transformacja instytucji własności. Niemniej, brakuje mi trochę pogłębionego uzasadnienia, dlaczego (pomimo tak szeroko określonego celu pracy) Autor zajmuje się tylko wybranymi obszarami tematycznymi związanymi z własnością, inne trochę pozostawiając lub podejmując w znikomym zakresie.

Za wartościowe należy także uznać odróżnienie (wciąż w rozdziale 1) własności materialnej i własności intelektualnej. Zauważalny jest tu poważny wkład własny Autora w rozważania. Jako jeden z kierunków dalszych rozważań sugerowałbym podjęcie próby szerszego odniesienia wskazanych analiz do specyfiki poszczególnych prawnych systemów. Autor słusznie i trafnie odwołuje się np. do orzecznictwa w USA. Brakuje trochę oceny, jak powoływane stany faktyczne można postrzegać z perspektywy bardziej uniwersalnej. W tym miejscu chciałbym przedstawić kolejną (dyskusyjną) uwagę dotyczącą monografii. W niektórych partiach pracy czytelnikowi trochę traci rozeznanie, czy rozważania Autora mają wymiar uniwersalny, czy odnoszą się przede wszystkim do studium przypadku Polski. Zapewne (co uważam za najbardziej prawdopodobne) – rozważania nakierowane są przede wszystkim na przypadek Polski, ale jednocześnie w celu jego lepszej prezentacji, odwołują się też do innych (zwłaszcza wiodących z perspektywy tematu transformacji własności) systemów. Moje zastrzeżenie dotyczy jedynie braku bardziej precyzyjnego zastrzeżenia i wyjaśnienia niniejszej kwestii.

W rozdziale 2 Habilitant przedstawił czynniki transformujące instytucję własności. Trafnie w tym kontekście Autor odwołał się do gospodarki współdzielenia. To w tym kontekście bardzo ciekawie można przedstawić zmiany związane z cyfryzacją gospodarki i osobnym traktowaniem/ postrzeganiem „prawa dostępu”. Autor ciekawie wyjaśnia szerszy kontekst cyfryzacji gospodarki, odwołując się do konkretnych, już w sposób niebudzący żadnych wątpliwości, reprezentatywnych przykładów. Sposób ich włączenia do naukowej dyskusji oceniam bardzo pozytywnie, jako potwierdzający dojrzałość naukową Habilitanta. Równie istotne jest odwołanie do koncepcji dotyczącej współwytwarzania wartości. W sposób przekonujący Autor ilustruje również przesłanki i tendencje związane z „unikaniem własności”. Znowu można dodać, że ciekawym uzupełnieniem byłyby szersze rozważania, odnoszone do różnych ról prawa własności, w zróżnicowanych sferach tematycznych (ze wskazaniem na których polach opisywane przez Autora tendencje występują a na których nie występują). Jest to jednak możliwe do podjęcia w dalszych analizach (nie stanowiło niezbędnego elementu ocenianych rozdziałów recenzowanej monografii). Niewątpliwie kontynuacja rozważań z rozdziału 2 została zawarta w rozdziale 3 opisującym czynniki przeciwdziałające transformacji instytucji własności. Habilitant zwraca tam między innymi uwagę na nieadekwatność standardów rachunkowości w ramach raportowania o zasobach niematerialnych. Szczególnie ciekawe są zgłoszone uwagi terminologiczne. Kwestia rozbieżności terminologicznych ma bowiem szersze znaczenie. Ujęcia terminologiczne często stanowią pochodną specyfiki

rozumienia niektórych pojęć w ramach poszczególnych dyscyplin lub nie zawsze adekwatnych do współczesnych wyzwań podejść. Dyskusja na ten temat ma więc bardzo duże znaczenie. Istotne jest również podjęcie zagadnienia „uwłasnościowienia zasobów niematerialnych” (choć również względem wskazanego zagadnienia zgłaszam postulat rozważenia przez Autora odniesienia perspektywy orzecznictwa USA do bardziej uniwersalnej dyskusji). Należy odnotować, że w rozdziale znajduje się bardzo dużo twórczych, istotnych rozważań Autora. Podobnie jak w poprzednich rozdziałach, Autor w sposób świadomy i konsekwentny prowadzi naukową narrację. Pomimo zgłaszanych szczegółowych komentarzy podkreślić również należy (nie zawsze powszechną w monografiach naukowych) swobodę Autora w zakresie korzystania z zagranicznej literatury przedmiotu. Za ciekawy należy również uznać podrozdział 3.3 zawierający badania orzeczeń Sądu Najwyższego w Polsce. Szersze, wykraczające poza typową analizę prawną badanie orzeczeń sądowych jest bardzo istotne z perspektywy zróżnicowanych dyscyplin naukowych. Jednocześnie taka perspektywa jest obciążona pewnym ryzykiem: Autor podejmujący się wskazanego zadania musi we własnym zakresie wypracować szczegółowe podejście (które może być następnie poddawane krytycznej ocenie z perspektywy różnych dyscyplin naukowych). Należy więc wyrazić uznanie dla Habilitanta, że również wskazany kierunek badawczy został przez Niego podjęty. Bardzo pozytywnie należy ocenić też sposób przeprowadzenia badań (jedyne pytanie dotyczy reprezentatywności orzeczeń, ujętych jedynie w systemie Legalis – nie jest to zastrzeżenie, ale bardziej przyczynek do osobnej dyskusji). Bardzo ciekawie prezentują się również wnioski, które warto w przyszłości rozwijać. Oceniam niniejszy fragment jeden z najbardziej wartościowych, zawartych w pierwszych rozdziałach monografii. Pozytywnie oceniam również ostatnią część rozdziału, zawierającą szerszą analizę występujących w literaturze argumentów dotyczących określonego podejścia do prawa własności.

W rozdziale 4 zawarto wyniki przeprowadzonych badań. Autor wyjaśnia, że dla zrozumienia skali współczesnych transformacji instytucji własności należy określić w jakim stopniu konsumenci są gotowi do przejścia na opcję związaną z „dostępem na żądanie”. W związku z powyższym uzyskano odpowiedzi na przygotowane wcześniej ankiety. Podjęto próbę określenia jakie uwarunkowania determinują gotowość do zrezygnowania z własności określonych kategorii rzeczy. Z przeprowadzonego badania wynika, że poziom gotowości do zastępowania własności prawem dostępu wiąże się przede wszystkim z przynależnością do określonej grupy wiekowej. Autor wywodzi wniosek, że młodsze osoby wykazują większą gotowość do zastąpienia własności dostępem na życzenie. Zwrócono również uwagę na inne cechy respondentów. Nie zidentyfikowano jednak przełożenia miejsca zamieszkania, wykształcenia, stanu cywilnego, ani miesięcznego dochodu na podejście do własności. Autor przeanalizował również to, czy wcześniejsze doświadczenia dotyczące dostępu na życzenie są równoznaczne ze sposobem podejścia do własności – badania nie potwierdziły jednak szerszych prawidłowości. Za ciekawy uznać należy pomysł dotyczący weryfikacji czy oczekiwania wobec polityk publicznych przekładają się na gotowość rezygnacji z własności. Zidentyfikowano statystycznie istotny związek między przekonaniem dotyczącym konieczności wspierania przez władze publiczne wypożyczania samochodów a gotowością do własnej rezygnacji z własności rzeczy. Autor konkluduje jednak, że w najszerszym zakresie na gotowość rezygnacji z własności wpływa wiek. Pozostałe cechy nie zmieniają natomiast w sposób istotny podejścia do własności. Oceniając niniejszy rozdział uznaję, że również on spełnia wymogi stawiane pracom naukowym. Może jednak znów w tym przypadku przydałoby się szersze wyjaśnienie, dlaczego wychodząc od szerokiego celu i tematu, Autor koncentruje kluczowe badania na wskazanym zagadnieniu. Oczywiście, niniejsze zagadnienie jest spójne z zakresem tematycznym. Czytelnikowi może jednak trochę brakować pogłębionego wyjaśnienia szczegółowych przesłanek związanych z tym doborem. Traktuję to jednak jako okoliczność łatwą do szybkiego doprecyzowania (która nie przekreśla w żaden sposób wartości

przeprowadzonych badań). Rozwijać można także podjęte przez Autora badania, poprzez jeszcze bardziej szczegółową analizę preferencji poszczególnych grup interesariuszy. Jest to oczywiście jedynie postulat względem przyszłych badań Autora.

Rozdział 5 został poświęcony weryfikacji hipotezy głoszącej, że „W obrocie gospodarczym maleje znaczenie transferów własności”. W pierwszej części rozdziału Autor prezentuje przede wszystkim własne rozważania. Dotyczą one w szczególności występowania tendencji obejmujących zastępowanie sprzedaży produktów świadczeniem usług (zdeteminowane między innymi przez cyfryzację) oraz. konsekwencji rozwoju wirtualnych platform. Autor odnosi swoje rozważania do ekonomii behawioralnej. Za ciekawy należy uznać podrozdział dotyczący uwspólniania zasobów oraz mniejszego obciążenia środowiska naturalnego. Zaakcentowany jest tam między innymi wymiar związany z zobowiązaniami aspektami własności. Wiąże się to zwłaszcza z koniecznością uwzględnienia także kontekstu ochrony środowiska. Autor powołuje opinie, zgodnie z którymi odejście od „silnej” własności prywatnej oraz upowszechnienie różnych form współdzielenia może przyczynić się do spadku zasobów naturalnych. Autor jedynie częściowo odnosi się do wskazanego zagadnienia, sugerując, że współdzielenie zasobów może rzeczywiście przyczynić się do mniejszej eksploatacji planety. Rozdział oceniam jako próbę uzupełnienia tych zagadnień, które nie zostały ujęte w rozdziale 4 (a które wiążą się z podjętym przez Autora tematem). Oczywiście, większość tematów można rozwijać w kolejnych publikacjach. Przy opisywaniu relacji zachodzących pomiędzy uwspólnianiem zasobów a ochroną środowiska niewątpliwie istotnym (osobnym) zagadnieniem będzie konieczność odpowiedzi polityk publicznych na wyzwania klimatyczne.

W Podsumowaniu wyników badań Autor wskazuje na kluczowe różnice pomiędzy „klasyczną” a współczesną formą własności. Obrazuje to również w tab. 19. Nie wszystkie jednak zawarte tam ujęcia są niebudzące wątpliwości. Przykładowo, „zgodność z postulatami zrównoważonego rozwoju” w ramach „współczesnej formy własności” nie zawsze jest jednoznacznie „silna” (oczywiście niniejszą uwagę należy traktować jako drobne zastrzeżenie, bez jednoczesnej kontestacji całości pracy). W dalszej części Autor odniósł się do hipotez badawczych oraz wskazał dalsze możliwe kierunki badań. Sformułował również kluczowe wnioski.

Konkludując, do silnych punktów monografii zaliczam:

- oparcie monografii na interdyscyplinarnych teoretycznych podstawach (w tym swobodne odwoływanie się do uniwersalnej, międzynarodowej dyskusji);
- umiejętność prowadzenia przez Autora indywidualnego, dojrzałego naukowo wywodu, obejmującego twórcze odnoszenie się do tez literatury przedmiotu;
- połączenie zróżnicowanych perspektyw i zagadnień oraz osadzenie ich w jednolitej, konsekwentnej narracji;
- przedstawienie ciekawej i potrzebnej analizy orzeczeń polskiego Sądu Najwyższego, wykraczającej poza sferę typowo prawniczą;
- próbę określenia zakresu gotowości różnych interesariuszy (z perspektywy społecznej) do osłabienia związku z prawem własności z perspektywy zróżnicowanych kryteriów – szczególnie interesująca wydaje się tu próba powiązania niniejszego zagadnienia z próbą podejścia do określonych kierunków polityk publicznych.

W dalszych publikacjach warto natomiast zwrócić uwagę na pogłębienie niektórych podejmowanych zagadnień. Oczywiście, trzeba zastrzec, że taki postulat zawsze może się nasuwać w przypadku prób interdyscyplinarnego ujęcia pewnych kwestii w publikacjach naukowych (skutkuje to bowiem koniecznością dokonania przez Autora pewnej selekcji podejmowanych tematów).

Nie budzi jednak wątpliwości że temat podjęty w monografii jest ważny, a monografia zawiera znaczący wkład z perspektywy dyscypliny ekonomia i finanse. Odnosząc się do

opisanego przez Habilitanta wkładu Jego badań do dyscypliny ekonomia i finanse, szczególną uwagę należy zwrócić na „wzbogacenie ekonomii instytucjonalnej o rozważania dotyczące relacji między klasycznie rozumianą własnością i własnością intelektualną”, „wprowadzenie do dyskursu analizy ekonomicznych skutków wzmacniania zobowiązaniowej strony instytucji własności” oraz – szczególnie cenną – „analizę jakościową wątków ekonomicznych w wypowiedziach Sądu Najwyższego” w jego wypowiedziach dotyczących własności intelektualnej.

Ocena pozostałej aktywności naukowej

a. Publikacje naukowe

Habilitant w autoreferacie precyzyjnie przedstawił główne tematy stanowiące przedmiot Jego aktywności naukowej. W ten sposób wykazał spójność tematyczną swojego dorobku naukowego. Na podstawie przedstawionych w autoreferacie obszarów tematycznych oraz lektury dołączonych do nich publikacji można zaobserwować pewną konsekwencję w rozwoju naukowego Habilitanta. Szczególnie ciekawie prezentuje się zwłaszcza podejmowany przez Niego temat dotyczący dóbr wspólnych we współczesnej gospodarce (rzeczywiście wciąż wymagający wielonurtowego ujęcia, z perspektywy zróżnicowanych dyscyplin, również obejmujących syntezę perspektywy prawnej i ekonomicznej). Habilitant konsekwentnie przekłada większość podejmowanych tematów na sferę związaną z prawem własności intelektualnej. Jest niewątpliwie wyróżniającym się w skali krajowej specjalistą z zakresu ekonomicznych uwarunkowań dotyczących prawa własności intelektualnej.

Łącznie Habilitant jest Autorem ponad 60 publikacji naukowych. Na szczególne wyróżnienie zasługuje tu monografia „The Economic of Intellectual Property and Openness: the Tragedy of Intangible Abundance” wydana w wydawnictwie Routledge oraz współautorski rozdział wydany w kolejnej monografii Routledge. Publikacje te rekompensują pewien (oczywiście, umiarkowany) deficyt dorobku Habilitanta w czasopiśmie zagranicznych. Na podkreślenie zasługuje też fakt publikacji Autora zarówno w języku angielskim, jak i polskim w uznanych polskich czasopiśmie. Można tu wyodrębnić zarówno indywidualne publikacje Habilitanta, jak też publikacje będące wynikiem prac zespołów autorskich (w których uczestniczą bardzo uznani autorzy). Potwierdza to zarówno umiejętność samodzielnej, jak i zespołowej pracy Habilitanta. Godzenie obu tych cech zdarza się relatywnie rzadko. Można również wskazać, że Autor znaczącą część swojej aktywności realizuje w ramach Małopolskiej Szkoły Administracji Publicznej oraz Fundacji Gospodarki i Administracji Publicznej, wnosząc ważny wkład do wielu istotnych analiz i raportów.

Relatywnie umiarkowane wyniki związane z danymi naukowymi należy odnieść do specyfiki podejmowanego przez Habilitanta tematu oraz ograniczeń związanych z powszechną dostępnością części publikacji (wspomniana powyżej monografia wydana w Routledge nie jest w otwartym dostępie, co niewątpliwie ogranicza potencjalny zakres jej cytowalności – oczywiście Autor nie ma na niniejszą okoliczność żadnego wpływu). Można wyrazić nadzieję, że uzyskane wyniki w zakresie cytowalności będą rozwijane na kolejnych etapach kariery naukowej. Przy dokonywaniu całościowej oceny indywidualnego dorobku można je postrzegać jako jedne z kilku kryteriów.

Należy również jednoznacznie podkreślić aktualność dorobku Habilitanta. Podejmowane przez Habilitanta tematy wraz z upływem lat stają się bardzo istotne. Habilitant od momentu uzyskania stopnia doktora regularnie publikuje, na bieżąco uwzględniając nowe wyzwania i poglądy naukowe.

b. Udział w pracach zespołów badawczych, realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych

Habilitant wykazał aktywność w pracach zespołów badawczych, realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych. Szczególnie należy tu wyróżnić udział w charakterze członka zespołu w projekcie Gospostrateg oraz (jako autor raportu) w projekcie Opus. Ponadto Habilitant aktywnie uczestniczy w projektach finansowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a także jest kierownikiem projektu na Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie. Należy podkreślić, że w autoreferacie Habilitant precyzyjnie wyjaśnił, na czym polega Jego aktywność w każdym z wyodrębnionych projektów.

Oceniam przedmiotową aktywność jako wystarczającą z perspektywy kryteriów awansowych. Podkreślić należy również zróżnicowaną, zdecydowanie szerszą współpracę zespołową, w której uczestniczy Habilitant, co znajduje bezpośrednie przełożenie na konkretne efekty publikacyjne.

c. Pozostałe osiągnięcia

Należy odnieść się również do pozostałych osiągnięć Habilitanta. Na zdecydowanie pozytywną ocenę zasługują wystąpienia konferencyjne/ seminaryjne Habilitanta. Można wśród nich wyodrębnić zarówno wystąpienia zagraniczne, jak również na konferencjach/ wydarzeniach krajowych. W tym drugim przypadku warto również podkreślić, że częstym organizatorem konferencji/ seminariów jest Open Eyes Economy Summit. Habilitant jest bardzo mocno zaangażowany w działalność OEES (również w ramach jego struktury organizacyjnej) i tym samym współinicjuje/ współtworzy wskazane wydarzenia. Wyróżnić można również aktywny udział Habilitanta w bardzo uznanym środowiskowo Seminarium Świeradowskim oraz w seminarium z cyklu „Dobre Rządzenie”.

Habilitant uczestniczy w pracach międzynarodowych i polskich organizacjach/ towarzystwach naukowych. Odbył staż naukowy w Grand Valley State University. Ponadto Habilitant odbył jedną wizytę studyjną oraz trzy wyjazdy w ramach programu Erasmus. Można więc wskazać, że w powiązaniu z członkostwem w Italian Law and Economics Association oraz aktywnością konferencyjną Habilitant spełnia również kryteria dotyczące szeroko rozumianej współpracy międzynarodowej.

Habilitant był członkiem rady naukowej czasopisma „Kultura i rozwój”, sporządził recenzje publikacji naukowych oraz ma udokumentowany dorobek związany ze współpracą z sektorem gospodarczym. Jest również aktywny z perspektywy organizacyjnej (między innymi na macierzystym wydziale). Za swoją działalność otrzymał siedem nagród rektora UEK. Osobny wyróżnić należy udział Habilitanta w opracowywaniu „Indeksu wiarygodności ekonomicznej Polski”. Są to bardzo ważne z perspektywy polskiej debaty, czasochłonne analizy z udziałem szerokiego, zróżnicowanego pod względem tematycznym zespołu.

Na podkreślenie zasługuje również regularna i w moim przekonaniu ponadstandardowa popularyzacja nauki. Poza aktywnością w mediach szczególnie podkreślić należy prowadzenie przez Habilitanta popularnonaukowego bloga.

Również więc niniejszą część dorobku oceniam pozytywnie. Na szczególne wyróżnienie zasługuje wyróżniająca się aktywność Habilitanta w ramach Open Eyse Economy Summit.

Pozytywnie oceniam pozostałe aktywności Habilitanta, w tym aktywność w sferze dydaktycznej.

d. Spełnienie kryterium zawartego w art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym i nauce

Habilitant odbył staż naukowy w Grand Valley State University W autoreferacie szczegółowo wyjaśnił na czym aktywność naukowa w ramach przedmiotowego stażu polegała. Warto tu zwrócić uwagę zwłaszcza na:

- aktywny udział w seminariach naukowych;
- prace nad monografią naukową (wydaną następnie w Wydawnictwie Routledge);
- prezentacji wyników badań i ich konsultacji z innymi badaczami.

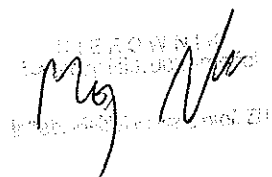
Powyższa aktywność w moim przekonaniu **spełnia ustawowe kryteria prowadzenia „istotnej aktywności naukowej, realizowanej w więcej niż jednej uczelni/ instytucji naukowej/ instytucji kultury, w szczególności zagranicznej”** (na temat sposobu rozumienia wskazanych kryteriów: A. Jakubowski „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz, Legalis”). Konkretnym efektem przedmiotowej aktywności naukowej jest wskazana przez Habilitanta monografia.

Konkluzje

Końcowa ocena dorobku dr Bartłomieja Bigi jest pozytywna. Do niewątpliwych zalet wspomnianego dorobku należy uznać:

- podjęcie w monografii tematu ważnego z perspektywy dyscypliny ekonomia i finanse, dostarczając istotnego wkładu do niniejszej dyscypliny;
- aktywność publikacyjną, obejmującą zarówno uznane międzynarodowe wydawnictwo, jak również znaczące polskie czasopisma naukowe;
- udział w uznanych seminariach i raportach, w tym bardzo poważna rola w ramach inicjatyw Open Eyes Economy Summit;
- współpracę z zagranicznymi i polskimi ośrodkami naukowymi.

Konkludując, stwierdzam jednoznacznie, że Pani dr Bartłomiej Biga spełnia warunki stawiane kandydatom do nadania stopnia doktora habilitowanego w myśl art. 219 ust. 1 (w tym, szczególności ust. 2) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. 2018 poz. 1668 ze zm.) i na etapie recenzji popieram wniosek o nadanie tego stopnia w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie ekonomia i finanse.

Wrocław, 2023-09-15
Wydział Ekonomiczny i Zarządzania
Uniwersytet Wrocławski